

τω τῆς κεφαλῆς μου πρὶν ἀκόμη κοιμηθῶ, καὶ εὐθὺς μετὰ μίαν στιγμὴν εὗρέθην εἰς παραδοξοτάτην θέσιν, ἔχων τὸ ἥμισυ τοῦ σώματός μου, προηγουμένης τῆς κεφαλῆς, ἐντὸς αὐτῆς τῆς ὁπῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπηλλάγην μετὰ τρομερὰν δυσκολίαν. Τὸ πλευρόν μου ἐπόνει, ὅτε ἔφθασα εἰς τὸ ἔδαφος, ἀλλ' ἔτρεχα ἀκόμη, καὶ πρὸς ἐκπληξίν μου, τετραποδίητι, εἰς τὴν θύραν τοῦ καπνιστηρίου, καὶ ἀνεσῆκωσα τὸ μάνδαλόν της μὲ τοὺς ὀδόντας μου, ἀντὶ νὰ κάμω τεῦτο, κατὰ τὸ σὺνηθε, μὲ τὴν χειρά μου. Πόππου, ἐντροπεύμαι σχεδὸν νὰ σοῦ εἶπω τί ἔκαμα ἔπειτα. Ἀνέβην εἰς τὰ πασιὰ, κατεβίθασα ἐν τῶν καπνιστῶν χειρομυρίων ἐκ τῆς ἐσχάρας, καὶ τὸ ἔφερον εἰς τὴν θύραν, ἔπειτα ἔθεσα τὸν μάνδαλον εἰς τὴν προτέραν θέσιν του, καὶ ἔφερον τὸ χειρομύριον εἰς τὸ δάσος, πλησίον τῆς πεσμένης κοκκίνης δρυός».

Ἐνταῦθα βαθέως στενάξας ὁ γέρον διέκοψε πρὸς στιγμὴν τὸν λόγον, καὶ ἐκίνησεν ὀνειδιστικῶς τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν Πόππου, ὅστις ἄλλως δὲν εὗρισκεν ἡσυχίαν, ἀλλ' ἐκινεῖτο ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἕτερον πόδα, ἔβλεπε πρὸς πᾶσαν γωνίαν, ἔξεε τὸ ἔδαφος διὰ τῶν ποδῶν, καὶ ἔρριπτε βλέμματα πύθου πρὸς τὴν ἠνεωγμένην θύραν, ἂν καὶ δὲν εἶχε θάρρος νὰ παραιτήσῃ τὸ δωμάτιον.

«Δοιπὸν», ἐξηκολούθησεν ὁ γέρον, μεταγχολικῶς, σπογγίζων ἐνταῦτῳ δύο μεγάλα δάκρυα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του διὰ τοῦ ἀντιθέτου τῆς παλάμης—«λοιπὸν, ἤμην ἐξηπλωμένος ἔχων ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ καπνιστοῦ—μοὶ ἐφαίνοντο ὡς ἂν ἦσαν κυνὸς πόδες—καὶ ἐρρόκάνιζα ἀρχίσας ἀπὸ τὸ κόκκαλον· ἔπειτα ἔκρυψα τὸ ὑπόλοιπον ὑποκάτω εἰς βρύα καὶ φύλλα, καὶ ὑπέστρεψα διὰ τῆς ὁπῆς εἰς τὴν ἐστίαν ἐντὸς τοῦ δωματίου, ὅτε διὰ νὰ κρύψω τὴν αἰσχροὴν πράξιν μου, ἀπώθησα τὴν σανίδα τὴν πλησίον τῆς ὁπῆς, ὑπῆγον εἰς τὴν κλίνην μου, περιστράφην τρίς κατὰ διάφορον ὅλως τρόπον, καὶ ἐπλαγίσασα. Στάσου ἐδῶ, Πόππου!» ἀνέκραξε βροντωδῶς πρὸς τὸν κύνα, πλησιάζοντα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πρὸς τὴν θύραν, καὶ ἐτοιμαζόμενον ν' ἀποφύγῃ τὴν συνδιάλεξιν, ἥτις τῷ ἐφαίνετο δυσάρεστος· «Στάσου ἐδῶ! Δὲν ἐντρέπεις, ἀχρεῖς, ἀχάριστε σκύλε; Ἀλλὰ, στάσου! Θὰ λάβωμεν πρῶτον τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματός σου. Ἐλα μαζὺ μου εἰς τὴν κρύπτην σου».

Ἐπειτα ἔλαβε τὸ πυροβόλον καὶ τὴν πυριτοβολοθήκην (διότι ὁ ἀληθὴς κυνηγὸς οὐδέποτε πορεύεται δέκα βήματα ἔξωθεν τῆς οἰκίας του ἀνευ ὄπλου), καὶ προσέταξε τὸν κύνα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ· ἀλλ' ὁ Πόππου, ὅστις εἶχε λάβει πιθανῶς ὑποψίαν τινὰ, τοῦ κυρίου του δεικνύοντος τὴν ἐστίαν, μόλις παρετήρησε τὴν διεύθυνσιν τοῦ κυρίου του, πρὶν ἀκούσῃ τὰ ὠτά του, ἔθεσε τὴν οὐρὰν μεταξὺ τῶν σκελῶν καὶ ἠκολούθησεν ἐν μεγίστῃ ἀδηνονίᾳ. Δις ἐστάθη καθ' ὁδὸν καὶ ἐθεώρει πιθανῶς τὴν θύραν τῆς οἰκίας· ἀλλ' ὁ Στέφανος προσεῖχε πολὺ εἰς πᾶσαν αὐτοῦ κίνησιν, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ δραπέτυσθῃ. Ἐπὶ τέλους ἔφθασεν εἰς τὴν

θέσιν, ὅπου ὁ Στέφανος καθ' ὕπνον εἶχε κρύψει τὰ ὀσά. Ἐκεῖ ὑπῆρχε τὸ δένδρον, ἐκεῖ ἦσαν αἱ παλαιαὶ ρίζαι, κεκαλυμμέναι ὑπὸ σασσαφοδάφνης καὶ σαρσπαρίλλης, καὶ παρὰ τὸ δένδρον (ὁ Στέφανος παρμεῖρι τὰ βρύα καὶ τὰ φύλλα διὰ τοῦ πυροβόλου του) ἔκειντο τὰ πιστήρια τῆς κλοπῆς, τὰ λείψανα τοῦ κλαπέντος· καπνιστοῦ μηροῦ».

Ἐὰν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦνοιγεν ἡ γῆ, καὶ κατέτινε τὸν Πόππου, οὗτος μεγάλως ἤθελεν εὐχαριστηθῇ· ἐφάνη τοσοῦτω τεταπεινωμένος καὶ ἐξηυτελισμένος· εἶδεν ὅτι ἀνεκαλύφθη, ἐξηλέγχθη καὶ διέκρινεν, ὅτι τὸ ὄμμα τοῦ ἐν γένει τοσοῦτον ἀγαθοῦ κυρίου του ἦτο προσηλωμένον ἐπ' αὐτοῦ ἐν ὀργῇ καὶ καταφρονήσει· ὁ Πόππου ἀναμφιβόλως ἐθεώρει ἑαυτὸν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸν δυστυχέστατον κύνα τοῦ Μισσουρη.

Τὴν κεφαλὴν ἔχων κεκλιμένην, τὰ μέλη τρέμοντα καὶ ἡμικλείστους τοὺς ὀφθαλμοὺς, προσηλωμένους ἐν ἀδηνονίᾳ ἐπὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ ζωνῶν φύλλων ἴστατο ἐπὶ πολὺ ἀναμένων τὰς ἐπιπλήξεις ἡ καὶ τὴν τιμωρίαν τοῦ κυρίου. Πρὸς ἐκπληξίν του, οὐδὲν ἐκ τούτων συνέβη. Ὁ γέρον Στέφανος ἐθεώρει αὐτὸν δεικτικῶς καὶ θλιβερώς, ἔπειτα ἔφερον ἐπ' ὤμων τὸ πυροβόλον του, καὶ περιεπάτει σιωπηλῶς ἐν τῷ δάσει. Ὁ Πόππου παρηκολούθει, κατηφὴς ὀπισθέν του.

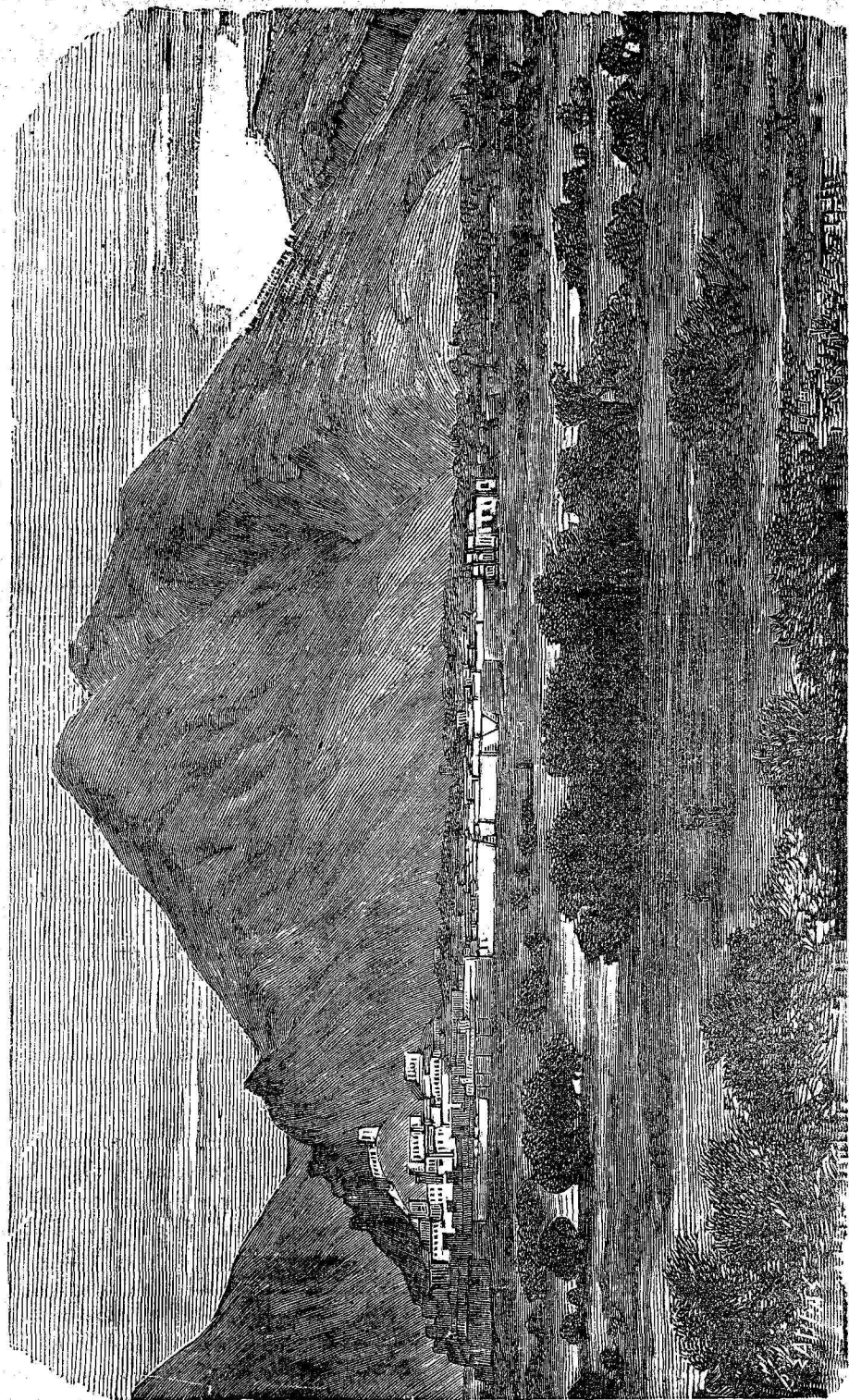
Τῆς νυκτὸς ἐπελθούσης ἐστρατοπέδευσεν ὑπὸ τοῦς ἐκτεταμένους κλάδους δρυός τινός· ἀλλ' ἡ πρώτη φιλία ὤχετο. Ὁ Πόππου ἐπειράθη, εἶναι ἀληθὴς, νὰ τὴν ἀνανέωσῃ. ἀλλ' ὁ Στέφανος ἀπωθήσας αὐτὸν εἶπε· «Φύγε ἀπ' ἐμπρός μου, εἶσαι ἄγριος λύκος!» Οὐδὲν ἐπονειδιστότερον τούτου ὄνομα διὰ τὸν Στέφανον, διότι οὐδὲν ἄλλο πρᾶγμα ἀπεσχόνατο ἐν τῇ κόσμῳ τούτῳ τόσον, ὅσον τὸν λύκον. Ὁ Πόππου ἀπῆλθεν ἐν θλίψει καὶ ἐπλαγίσεν ὑπὸ τὸ δένδρον, μακρὰν τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ κυρίου του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. — Ἡ ΤΙΜΩΡΙΑ.

Τὴν ἐπαύριον λίαν πρῶτ' ἐκίνησεν ὁ Στέφανος καὶ ἔφθασεν εἰς τὸν Μισσουρηὶν περὶ τὴν δεκάτην ὥραν. Τὸ σχέδιόν του ἀρχικῶς ὑπῆρξε τρομερόν. Ὅσω θερμῶς ἠγάπησε τὸν κύνα πρότερον, τοσοῦτο ἤδη διὰ τὸ πανουργοῦν τῆς φύσεως αὐτοῦ ἠθύμησε, καὶ διανοήθη κατ' ἀρχάς, νὰ πυροβολήσῃ αὐτὸν, ἀλλὰ δὲν ἐβιάσταξεν ἡ καρδιά του, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, ὥστε προὔτιμησε νὰ φέρῃ αὐτὸν εἰς τὴν πλησίον ἀποικίαν, καὶ νὰ τὸν δωρήσῃ εἰς τινὰ τὸν ἐκεῖ κατοίκων, καὶ τοι γινώσκων πόσον δύσκολον ἤθελεν εἶσθαι νὰ ἐμποδίσῃ τὸν κύνα τοῦ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰ ἴδια. Ἐνῶ δὲ ἐκάθητο μεταγχολικῶς, καὶ ἐσκέπτετο ἔτι περὶ τοῦ πρακτέου, ἤκουσε καταβαίνον τὸν ποταμὸν ἐν τῶν ἀτμοπλοίων, ἅτινα ἀναβαίνουν αὐτὸν ἐκ διαλειμάτων, τοῦτο μὲν, ἵνα μετακομίσωσι τοὺς κυνηγούς τῶν Βραχιδῶν Ὅρεων εἰς τὰ ἐνδότερια, τοῦτο δὲ διὰ νὰ παραλάβωσι τὰ δέρματα καὶ τὰς μὴλωτάς τῶν κυνηγῶν, ὡς ἐμπορεύματα τῶν ἀγροτικῶν κατοίκων

τοῦ Ἁγίου Λοδοβίκου. Ὀλίγας δὲ ἑκατοντάδας βημάτων ἐκ τῆς θέσεως, ὅπου ἐκάθητο, ἐστάθη τὸ ἀντιπλοῖον νὰ λάβῃ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος φορτία τινά

«Αἶ! γέριον, μὲ τὸν ὠραῖον σκύλον», εἶπέ τις τῶν ἐπιβιχτῶν, ὕψηλός τὸ ἀνάστημα καὶ ξανθός· «τὸν πωλεῖς;»

Ἡ πόλις ΚΑΒΟΥΛΑ, Πρωτεύουσα τοῦ Ἀφγανιστάν.

ξύλων προσετο μασθέντων ὑπὸ τινος ἀποίκου ἐκεῖ πλησίον κατοικοῦντος.

Ὁ Στέφανος ἐπορεύθη ἐκεῖ.

«Νὰ τὸν πωλήσω!» ἀπεκρίθη ὁ Στέφανος· «Ὁχι! δι' ὅλον τὸν κόσμον δὲν τὸν πωλῶ· ἐὰν σοῦ ἀρέσῃ καὶ μοῦ ὑπόσχῃσαι νὰ τὸν περιποιῇσαι», εἶπε ῥίπτων

βλέμμα ἐπὶ τοῦ Πόππου, ἱσταμένου ἐν μεγίστῃ ἀδμονίᾳ πλησίον του, «σοὺ τὸν χαρίζω».

«Ἀλήθεια!» εἶπεν ὁ ξένος, ἐκπεπληγμένος ἄμα καὶ χαίρων, πρὸς ὃν τὸ μέγα καὶ μακρόμαλλον ζῶον μεγάλως ἤρесе. «Λοιπὸν!» ἀναχωρῶν διὰ τοῦ προσεχούς πλοίου ἐκ τῆς Νέας Ὁρλεάνης εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Σοὺ εἶναι ἀρκετὸν τὸ διάστημα τοῦτο ;»

Ὁ Πόππου, κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ ἐλέγχου τῆς συνειδήσεως, καὶ ἐντρομος ἐκ τῆς σιωπῆς τοῦ κυρίου του, ἐφέρετο ἕως τότε παθητικῶς, ἀλλ' ἰδὼν τὸ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ πρώην κυρίου του βαθμὴδὸν μνηνόμενον διάστημα, κατελήφθη ὑπὸ δεινοῦ τινος προαισθήματος, περὶ τῆς τύχης του, καὶ ἤρχισε νὰ δολύβη καὶ νὰ κλαίῃ, ὥς ποτε προσκαλὼν τὸν κύριόν

«Ἡ ἐλπίς ἡμῶν».

«Λάβε τον», εἶπεν ὁ Στέφανος καὶ ἀνεχώρησε. Ταύτῃ τῇ στιγμῇ ἐσήμαινεν ὁ κώδων ἐπὶ τοῦ κατὰ στρώματος, ὁ δὲ Ἀγγλος ταχέως ἔδρεσε τὸ ρινόμακτρον του περὶ τὸν τράχηλόν του πειθανίου ζώου, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀπέπλευσαν.

του εἰς τὴν θήραν. Ἡ εὐγενὴς καρδίᾳ τοῦ κυνηγοῦ, ἥτις ἀποχωριζομένη τοῦ κυνὸς τοσοῦτον ἐπόνεσε, δὲν ἡδυνήθη ν' ἀντιστῇ στραφείς δ' ἐφώνηζε.

«Πόππου! καλέ μου κύων, ἔλα ἐδῶ!» ὁ δὲ Πόππου μετὰ χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης ὑλακτίσας ἠτοιμάζε-

το νὰ ὑπακούσῃ· ἀλλ' ὁ νέος τοῦ κύριος, προῖδων φαίνεται τοιοῦτόν τι· ἐκράτει πάσαις δυνάμεσι, τὸ δυστυχὲς ζῶον, ὡς καὶ τοὶ ἀγωνισθὲν ἀπελπιστικῶς δὲν ἠδυνήθη· καὶ ἀποσπασθῇ τοῦ δεσμώπου του».

«Πόππυ! Πόππυ! ἐκραύγασεν ὁ Γέρων κυνηγὸς ἐν ἄρᾳ ἀγωνία· ἀλλὰ τοῦ Πόππυ ἡ μορφή ἐξηλείφετο ἐν τῇ ἀποστάσει, ἡ κραυγὴ τοῦ δὲν ἤκούετο πλέον, τὸ δὲ ἀτμόπλοιο ἐπάφλαξε καὶ ἐρρόγγαξε διασχίζον τὸν ποταμὸν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. — Η ΚΑΤΑΔΙΩΞΙΣ

Τέσσαρες ἡμέρας βραδύτερον ἵππευς τις δερμάτινον κυνηγετικὸν χιτῶνα φέρων καὶ ὄπλον ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ ἐκάλπαζε πρὸς τὴν ἀποβάθραν τοῦ Ἀγίου Λοδοβίκου· ἔπειτα ἀφιππεύσας ἀπὸ τοῦ κεκμηκότος μέχρι θανάτου ἵππου τοῦ ἠρώτησέ τινα τῶν παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ἱσταμένων ἀχθοφόρων περὶ τοῦ ἀτμοπλοίου «Κιτρίνου-Λίθου».

«Ἀνεχώρησε διὰ τὴν Νέαν Αὐρηλίαν χθές», εἶπεν ὁ ἄνθρωπος, ἐνθ' φορτώσας τὸν τελευταῖον ἐξ ἀλεύρου κᾶδδον του, ἐπορεύθη εἰς τὴν πόλιν· ὁ ἵππευς ἐν τούτοις ἐστάθη ἐπὶ μίαν ὥραν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Μεσσηνιακοῦ θεωρῶν τὸ δρμητικὸν ρεῦμά του. Ἐπειτα βραδέως ἵππεύσας ὑπέστρεψε, μὴ ἀξιώσας νὰ ρίψῃ ἄλλο βλέμμα ἐπὶ τοῦ Ἀγίου Λοδοβίκου, ὀπίσω εἰς τὸ δάσος του.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἐλέχθη ἤδη διὰ βραχέων ἐν τῇ ἀρχῇ. Ὁ Πόππυ μετενέχθη εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου ὁ κύριός του ἐμερίμνησεν ὑπὲρ αὐτοῦ μετ' ἀπειράπτου ἀγαθότητος καὶ προσοχῆς, διότι κατὰ τὸν διάπλουον μεγάλως εἶχεν ἐξασθενήσει ἐκ τῆς λύπης καὶ τῆς ναυτιάζσεως. Ὁ Πόππυ ἐθεώρει πάντα ταῦτα, καὶ συνεπάθει πολὺ ὑπὲρ τοῦ νέου κυρίου του, ἀλλ' οὐδὲν εὐχαρίστει αὐτόν· ἔτρωγεν δ, τι τῷ ἐδίδοτο καὶ ἔζησε τὸ Φθινόπωρον καὶ τὸν Χειμῶνα ἐν Ἀγγλίᾳ οὕτως ἡσυχῶς καὶ εὐχαιρίστως, ὅσον δυστυχὲς κύων ἀποσπασθεὶς βιαίως ἐκ τῆς πατρίδος γῆς. Ἀλλ' ὅτε ἐπανήλθε τὸ ἔαρ μετὰ τῶν νέων καλύκων καὶ ἀνθέων, ὅτε ἡ Φύσις ἀνέλαβε τὴν ἐρατεινὴν ἐκαίην ὄψιν, μετὰ μακρὸν χειμερινὸν ὕπνον, ὅτε αἱ χελιδόνες ὑπέστρεψαν εἰς τὰς φίλας οἰκίας, καὶ ἐσυλλογίζετο τὰ πτηνὰ τῆς πατρίδος του, ὅπου τὰ πάντα ἦσαν ζωντὰ καὶ ἀνθηρὰ, ὅτε τὰ πτηνὰ ἐκελάδουν, καὶ οἱ ἡμεροὶ ἰνδικοὶ ἀλέκτορες ἤρχισαν νὰ κλώζωσι, αἱ! τότε τοῦ δυστυχικοῦ Πόππυ ἡ καρδιά συνετρίβετο· ἐσυλλογίζετο τὸ δάτος του, τοὺς πρασίνοὺς ἤδη καὶ λαμπροὺς θάμνους, τὸ ἀργυροῦν ρεῦμα, ὅπερ ἀφρίζον ἔρρεε παρὰ τὴν καλύβην· ἐσυλλογίζετο τὴν θήραν παρὰ τὴν ἄλμυράν λίμνην, ὅπου διενυκτέρυσσε τοσαύτας νύκτας μετὰ τοῦ κυρίου του· ἐσυλλογίζετο τὴν ἐλευθέραν, τὴν λαμπρὰν ἀγροτικὴν ζωὴν, πόσον κυκνώτερος ἐφαίνετο ὁ οὐρανός, διὰ τῶν πρασίνων δένδρων, πόσον λαμπρότερον ἀκτινοβόλουν αἱ ἀστέρες θεωρούμενοι διὰ τῶν κυκνῶν φυλλωμάτων! ἐσυλλογίζετο τὰ ἴχνη τῶν

ἀγρίων ἄρκτων, τὰς μάχας μεταξὺ ἄρκτων καὶ πανθῶν, καὶ ἡ καρδιά του συνετρίβετο, καθίστατο μελαγχολικὸς, ἔθετε τὴν οὐρὰν μεταξὺ τῶν σκελῶν, καὶ ἀπῆρχετο ἀπογοητευμένος.

Μίαν τῶν ἡμερῶν φοβηθεὶς ὁ κύριός του μήπως ἐπαθεν ἐξ ὑδροφοβίας, ἔθεσεν ἐνώπιόν του ἀγγεῖον πλήρες ὕδατος· ἀλλ' ὁ Πόππυ ἐκένωσε παραχρῆμα αὐτὸ, διότι ὑπερηγάπα τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῶν ὀμῶν τὰ παιδιὰ ἡγάπων τὸ μεγαλὸν ὕδωρ ἐκείνου ζῶον, εἰς μάτην ἐθώπευσεν· ἀπὸ παντοῖα γλυκύσματα! καὶ ἔτρωγε, μὲν τοσοῦτον, ἀλλ' ἔμενε μελαγχολικὸς καὶ ἀδημονῶν. Μίαν τῶν ἡμερῶν ὁ κύριός του ἔλαβε κιβώτιον ἐκ τοῦ Ἀγίου Λοδοβίκου, διότι εἶχεν ἔτι ἀνταπόκρισιν μετὰ τῆς Ἀμερικῆς, καὶ ἠνέφξεν αὐτὸ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Πόππυ. Ἐξήγαγεν ἐξ αὐτοῦ ἑν, δύο, τρία, τέσσαρα, πέντε, ἕξι, ἑπτὰ, ὀκτὼ, ἐννέα χοιρομήρια!

Ἐνταῦθα πλέον δὲν ἀντέσχεν ὁ κύων, ἀρχαῖα θλιβεραὶ ἀναμνήσεις ἐπανήλθον εἰς τὴν μνήμην του· ἐσυλλογίσθη τὸν πρῶτον κύριόν του, ὅστις εἶχεν ἀγαπήσει αὐτὸν τοσοῦτον περιπαθῶς, πόσον αἰσχυρῶς εἶχε κλέψει αὐτόν, καὶ πόσον φοβερῶς εἶχε τιμωρηθῇ δι' αὐτὸ, καὶ δραμῶν ἔπαισεν εἰς τὸν ποταμὸν, τὸν ὅπισθεν τῆς οἰκίας· ῥέοντα, ἀπόφασιν ἔχων νὰ θέσῃ τέρμα εἰς ζωὴν ἀφόρητον ἤδη καταστάσαν εἰς αὐτόν. Τὰ λοιπὰ ὡς λίαν θλιβερὰ δὲν ἐπαναλαμβάνονται καὶ αὖθις, ἀφοῦ διὰ τῶν ἐφημεριδίων ἀνηγγέλθησαν· πρέπει ὅμως νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ἐξαχθεὶς τοῦ ὕδατος νεκρὸς, ὡς γνωστὸν, ἔλαθεν ἐντιμὸν ταφῇ.

Ἀλλ' ὁ κύριός σου, Πόππυ; τί ἐγένετο ὁ δυστυχὴς κύριός σου; Σιωπηλὸς καὶ μεμονωμένος ὑπέστρεψεν εἰς τὴν καλύβην του, καὶ ἐπὶ πολλοὺς μῆνας τὸ πυροβόλον ἔκειτο ἀνέπαφον καὶ ἀπρακτῆτον ἐπὶ τῶν ἀρπαγίων ὑπεράνω τῆς θύρας. Ὁ Γέρων Στέφανος ἦτο ἀσθενής, καὶ σφοδρὸς πυρετὸς εἶχε ρίψει αὐτόν ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἐκ διαλειμμάτων δὲ παρήτει αὐτόν ὅπως ἔρπων ἔλθῃ εἰς τὸν ποταμὸν διὰ νὰ τῷ δώσῃ δυνάμεις καὶ καταπαύσῃ τὴν δίψαν του.

Αἱ ἐβδομάδες παρῆρχοντο ἀπὸ τὴν ἄλλην, καὶ ὅμως αὐτὸς ἔκειτο μεμονωμένος ἐπὶ τῆς μονήρους κλίνης, ἀσθενείᾳ κατεβίβρωσκε τὴν καρδίαν του· καὶ οὐχὶ μόνον ἡ ἀσθενεία, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνάμνησις τοῦ τελευταίου φίλου, ὃν ἀπώλεσε τοσοῦτον θλιβερῶς καὶ ὀδυνηρῶς. Καὶ ὅτε ἀναμνήσεις παρελθόντων καιρῶν ἐπῆρχοντο εἰς τὴν μνήμην του καὶ ἠθάνετο, ὅτι οὐδέποτε πλέον ἠδύνατο νὰ δώσῃ τὴν ἀγάπην του καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην του εἰς ἄλλο πλάσμα, συχνάκις ἐφάνταζετο, ὅτι ἐκλείσει τοὺς λογαριασμούς του μετὰ τὸν κόσμον τοῦτον καὶ ὅτι ἤθελεν εἶσθαι πολὺ καλλίτερον δι' αὐτόν νὰ ἐξαπλωθῇ ὅπου εὕρισκετο, καὶ νὰ κοιμηθῇ τὸν ὕστατον καὶ μακρὸν ὕπνον ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἀλλ' ἀνέκτησε καὶ πάλιν τὴν ὑγίαν του· ἡ δυνάμη καὶ σιδηρὰ κρᾶσις του ἐνίκησε καὶ αὖθις, καὶ μόνον ἡ σιωπηλὴ θλίψις του κατέτρωγεν ἤδη τὴν καρ-